

НИКОЛЮК Олена Володимирівна, доктор економічних наук, професор, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування, Одеський національний технологічний університет, <https://orcid.org/0000-0002-1665-0361>

БЕНДАСЮК Олег Олександрович, доктор економічних наук, доцент, Інститут агроекології і природо-докористування НААН України, <https://orcid.org/0000-0002-7865-494X>

ДЕМЧЕНКО Аліна Миколаївна, кандидат економічних наук, старший викладач кафедри публічного управління та адміністрування, Одеський національний технологічний університет, <https://orcid.org/0000-0001-6947-7024>

ДЕНИСЮК Тетяна, Державна наукова установа «Інститут модернізації змісту освіти», <https://orcid.org/0000-0002-4398-9467>

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Ніколюк О. В., Бендасюк О. О., Демченко А. М., Денисюк Т. Проблеми та перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку в умовах глобалізації.

У статті досліджуються актуальні проблеми та перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку в умовах сучасних глобалізаційних процесів. Глобалізація, яка охоплює економічну, соціальну та екологічну сфери, з одного боку, відкриває нові можливості для країн шляхом міжнародної кооперації, обміну технологіями, доступу до нових ринків та інновацій. З іншого боку, вона загострює низку викликів, таких як нерівномірний розподіл ресурсів, посилення екологічних загроз, залежність національних економік від зовнішніх ринків, зростання нерівності у суспільстві та надмірне виснаження природних ресурсів. У дослідженні проаналізовано ключові економічні, екологічні та соціальні бар'єри, які стримують ефективність реалізації політики сталого розвитку. Зокрема, розглядається проблема недостатнього фінансування інновацій у сфері «зеленої» економіки, незбалансованого пріоритету економічного зростання над екологічною стійкістю, а також низька координація між державами у вирішенні глобальних проблем, таких як зміна клімату та деградація природного середовища. Особливу увагу приділено перспективам вдосконалення державного регулювання через використання системного підходу. У статті запропоновано інструменти підвищення ефективності державної політики, включаючи податкові стимули для підприємств, які впроваджують екологічні інновації, збільшення інвестицій у відновлювану енергетику, реформування нормативно-правової бази з урахуванням міжнародних стандартів, а також розвиток цифрових інструментів для моніторингу виконання екологічних програм. Автори наголошують на важливості підвищення ролі міжнародного співробітництва, обміну досвідом між країнами, створення єдиних платформ для розробки та впровадження політик сталого розвитку. Також підкреслюється значення освітніх та інформаційних кампаній для популяризації принципів екологічно відповідальної поведінки та сталого споживання серед населення. Визначено, що лише гармонійна взаємодія між економічними, соціальними та екологічними аспектами може забезпечити довгостроковий збалансований розвиток. Таким чином, запропоновані рекомендації спрямовані на формування ефективного державного механізму, який дозволить країнам адаптуватися до викликів глобалізації та сприяти досягненню цілей сталого розвитку на національному та глобальному рівнях.

Ключові слова: сталий розвиток, державне регулювання, глобалізація, екологічна політика, економічне зростання, кліматичні зміни, «зелена» економіка, соціальна нерівність, міжнародна співпраця, інновації, ресурсоефективність, відновлювана енергетика.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Сталій розвиток є ключовою концепцією сучасного етапу глобального економічного, соціального та екологічного розвитку. Він спрямований на забезпечення балансу між потребами нинішнього покоління та можливостями задовольнити ці потреби майбутніми поколіннями. У контексті глобалізації, яка визначається інтенсифікацією міжнародних економічних, культурних та політичних зв'язків, державне регулювання сталого розвитку стикається з низкою викликів. Залежність від зовнішніх ринків, нерівномірність доступу до ресурсів, кліматичні зміни та посилення соціальної нерівності вимагають нових підходів у формуванні політики сталого розвитку. Глобалізація, з одного боку, створює нові можливості для впровадження екологічно чистих технологій, міжнародного співробітництва та обміну інноваціями. З іншого боку, вона поглиблює проблеми екологічної деградації, соціальної нерівності та конкуренції за ресурси. У цих умовах ефективність державного регулювання є ключовим фактором забезпечення сталого розвитку, оскільки саме уряди здатні впливати на економічні, соціальні та екологічні процеси через нормативно-правове регулювання, інституційну підтримку та фінансування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз останніх досліджень, присвячених сталому розвитку, дає змогу краще зрозуміти теоретичні засади, практичні інструменти та сучасні виклики, з якими стикаються національні економіки в умовах глобалізації. Брижань І.А. у своїй роботі «Умови та чинники переходу України до моделі сталого розвитку» (2013) акцентує увагу на ключових аспектах, які визначають перехід до моделі сталого розвитку, зокрема інституційних, економічних та екологічних. Автор підкреслює важливість створення сприятливого правового середовища та активізації державного управління для досягнення збалансованого розвитку. Дослідження Васильєвої О.І. «Концептуальні засади сталого розвитку територіальних громад» (2018) зосереджується на важливості сталого розвитку на рівні територіальних громад. Кожухова Т.В. у монографії «Формування та трансформація глобальної системи фінансування сталого розвитку» (2017) аналізує проблеми фінансування заходів, пов'язаних зі сталим розвитком. Монографія Кудріної О.Ю., Семеніхіної О.В. та Кіндзерського Ю.В. «Детермінанти сталого розвитку економіки» (2019) систематизує фактори, які впливають на формування сталих економічних моделей. Чолівська Н. у своїй роботі «Глобальна

самоорганізація людства на засадах сталого розвитку» (2012) висвітлює теоретичні аспекти формування глобальної системи сталого розвитку. Вовк В.Я. у статті «Формування державної фінансової політики як детермінанти сталого розвитку в умовах впливу глобалізаційних процесів» (2021) досліджує взаємозв'язок між фінансовою політикою та досягненням сталого розвитку. Усі розглянуті дослідження підтверджують важливість комплексного підходу до вирішення завдань сталого розвитку, акцентуючи увагу на необхідності інтеграції екологічних, соціальних та економічних аспектів у державну політику, посилення міжнародної співпраці та адаптації інновацій до національних умов.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є визначення основних проблем, з якими стикаються держави в реалізації політики сталого розвитку, аналіз впливу глобалізації на ці процеси та розробка рекомендацій щодо вдосконалення державного регулювання. У статті розглядаються сучасні тенденції, міжнародний досвід та можливі сценарії розвитку, що дозволяє запропонувати практичні рішення для підвищення ефективності управління сталим розвитком.

Виклад основного матеріалу дослідження. Державне регулювання сталого розвитку є складним і багатограним процесом, який охоплює економічну, соціальну та екологічну сфери. В умовах сучасного глобалізованого світу цей процес стикається з численними викликами, що знижують ефективність впровадження стратегій сталого розвитку. Проблеми державного регулювання в цій сфері можна розділити на кілька ключових аспектів: економічні, соціальні та екологічні.

Глобалізація створює економічну залежність від зовнішніх ринків, що ускладнює формування національних стратегій сталого розвитку. Країни з менш розвинутою економікою часто зіштовхуються з проблемою нестачі фінансових ресурсів для реалізації екологічних та соціальних програм. Інвестиції зазвичай спрямовуються у проекти, що забезпечують швидку економічну віддачу, ігноруючи їхній довгостроковий вплив на довкілля та суспільство [1–2].

Також проблема інвестиційного дисбалансу проявляється у недостатньому фінансуванні «зелених» технологій, відновлюваної енергетики та проектів циркулярної економіки. Слабкість стимулів для бізнесу у використанні екологічно чистих технологій та низький рівень залучення приватного сектору до екологічних ініціатив обмежують можливості переходу до сталого розвитку.

Сталий розвиток має на меті забезпечення соціальної справедливості, проте на практиці досягти цього складно. Нерівномірний розподіл доходів і ресурсів між різними верствами населення призводить до посилення соціальної напруги. Це особливо відчутно в умовах міграційних процесів, що спричинені економічними кризами, екологічними катастрофами або збройними конфліктами.

Нестача освітніх програм і низький рівень обізнаності населення про важливість сталого розвитку також є важливими проблемами. Без належного розуміння з боку суспільства та активної

участі громадян у реалізації екологічних та соціальних ініціатив державне регулювання залишається малоефективним.

Одна з головних екологічних проблем державного регулювання – це невідповідність національних екологічних політик глобальним викликам. Наприклад, попри численні міжнародні угоди, такі як Паризька кліматична угода, темпи скорочення викидів парникових газів залишаються недостатніми для досягнення поставлених цілей.

Деградація природних ресурсів, зокрема вирубка лісів, виснаження водних ресурсів і забруднення ґрунтів, створює значні загрози для екосистем. Водночас механізми контролю за дотриманням екологічних стандартів є слабкими, що дозволяє підприємствам уникати відповідальності за шкоду довкіллю.

Крім того, відсутність інтегрованих систем моніторингу екологічного стану ускладнює оцінку результатів державних заходів. Цифрові інструменти, які могли б підвищити прозорість і контроль у цій сфері, впроваджуються повільно [3].

Інституційна слабкість є ще одним серйозним бар'єром. Відсутність чіткої координації між різними органами влади призводить до дублювання функцій або, навпаки, до ігнорування важливих аспектів. Низька ефективність державних інституцій у забезпеченні міжгалузевої взаємодії знижує потенціал впровадження комплексних стратегій сталого розвитку.

Застаріле або непослідовне законодавство також є суттєвою перешкодою. Часто нормативно-правові акти не відповідають сучасним вимогам або не враховують міжнародні стандарти, що обмежує можливості для адаптації національних стратегій до глобальних трендів.

Хоча сталий розвиток є глобальною метою, відсутність належної координації між країнами послаблює ефективність спільних зусиль. Конкуренція за ресурси, торговельні війни та геополітичні конфлікти заважають досягненню цілей сталого розвитку на міжнародному рівні.

Країни, що розвиваються, часто не отримують необхідної технічної та фінансової підтримки від розвинених держав, що поглиблює нерівність у можливостях переходу до сталого розвитку.

Таким чином, проблеми державного регулювання сталого розвитку є багатовимірними та взаємопов'язаними. Для їх подолання необхідно вдосконалювати фінансові, нормативно-правові, освітні та інституційні механізми, а також посилювати міжнародну співпрацю. Лише системний підхід, що враховує взаємозв'язок економічних, соціальних та екологічних аспектів, дозволить забезпечити ефективність державного регулювання сталого розвитку.

Перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку в умовах глобалізації базуються на необхідності адаптації національних економік до сучасних викликів, що охоплюють екологічні, соціальні та економічні аспекти. Розвиток системи регулювання потребує комплексного підходу, який би забезпечував взаємозв'язок між усіма сферами сталого розвитку,

посилення міжнародної співпраці та впровадження інноваційних рішень [4].

Однією з ключових перспектив є включення екологічних і соціальних аспектів до національних економічних стратегій. Це можна досягти через:

1. Фіскальні стимули. Держави мають запроваджувати податкові пільги та субсидії для підприємств, які використовують екологічно чисті технології, розвивають відновлювану енергетику чи дотримуються стандартів екологічної відповідальності.

2. Зелені інвестиції. Збільшення фінансування «зелених» проєктів є ключовим елементом сталого розвитку. Це передбачає інвестування в інфраструктуру, що підтримує циркулярну економіку, розвиток «зелених» міст і новітніх технологій, спрямованих на скорочення викидів.

3. Розвиток малого і середнього бізнесу. Особлива увага має приділятися стимулюванню підприємництва, яке впроваджує моделі сталого розвитку, зокрема у сфері аграрного сектору, енергетики та виробництва.

Розробка сучасного законодавства, яке гармонізується з міжнародними стандартами, є ще одним важливим кроком. Це включає:

1. Адаптацію глобальних угод. Необхідно забезпечити виконання міжнародних зобов'язань, таких як Паризька кліматична угода, шляхом розробки чітких механізмів її реалізації на національному рівні.

2. Посилення контролю. Розробка та впровадження більш жорстких механізмів контролю за дотриманням екологічних стандартів сприятиме підвищенню ефективності екологічної політики.

Інституційне забезпечення сталого розвитку потребує підвищення ефективності органів державної влади через:

1. Оптимізацію управлінської структури. Важливо створити або вдосконалити спеціалізовані органи, які координуватимуть зусилля різних міністерств і відомств у сфері сталого розвитку.

2. Цифровізацію управління. Використання сучасних цифрових технологій для моніторингу реалізації політики сталого розвитку, зокрема створення інтегрованих баз даних і аналітичних платформ значно підвищить прозорість і ефективність управління.

Глобальні виклики вимагають міжнародних рішень. Тому перспективи вдосконалення державного регулювання включають:

обмін досвідом. Важливо створювати міжнародні платформи для обміну найкращими практиками у сфері сталого розвитку;

фінансову підтримку. Розвинені країни повинні посилити технічну та фінансову допомогу державам, що розвиваються, для реалізації екологічних і соціальних програм;

розширення міжнародних угод. Підписання нових багатосторонніх договорів, спрямованих на зменшення викидів, розвиток зеленої енергетики та захист біорізноманіття, сприятиме глобальній координації [5].

Залучення суспільства до процесу сталого розвитку є ключовим елементом успіху

державного регулювання. Це включає: Освітні ініціативи. Інтеграція принципів сталого розвитку до програм шкільної та вищої освіти дозволить сформувати нове покоління екологічно свідомих громадян. Інформаційні кампанії. Підвищення обізнаності населення про важливість екологічної відповідальності, розумного споживання ресурсів та підтримки «зелених» ініціатив сприятиме формуванню відповідного суспільного попиту. Громадські ініціативи. Заохочення активності громадян через програми сталого розвитку, такі як волонтерські екологічні акції або локальні ініціативи, підсилить ефективність реалізації державної політики.

На основі сучасних тенденцій можна виділити кілька сценаріїв розвитку: Оптимістичний. Широкомасштабне впровадження екологічних інновацій, значне посилення міжнародної співпраці та створення сприятливих умов для зелених інвестицій. Реалістичний. Помірний прогрес із збереженням основних глобальних викликів. Песимістичний. Недостатнє впровадження реформ, загострення екологічних і соціальних проблем.

Перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку передбачають системний підхід, що включає реформування економічної, соціальної та екологічної політики, розвиток інституційної бази та активізацію міжнародного співробітництва. Лише за умов інтеграції цих зусиль можна забезпечити гармонійний і довгостроковий розвиток, що відповідає сучасним глобальним викликам.

Прогнозування сталого розвитку потребує врахування численних змінних, включаючи економічні, екологічні, соціальні та політичні фактори, які взаємодіють у глобалізованому світі. Аналіз сучасних тенденцій дозволяє виокремити три ключові сценарії розвитку: оптимістичний, реалістичний та песимістичний. Кожен із цих сценаріїв має свої особливості, ризики та можливості [6].

Оптимістичний сценарій передбачає активну та скоординовану діяльність національних урядів, міжнародних організацій, бізнесу та громадянського суспільства задля досягнення цілей сталого розвитку. У цьому випадку країни: активно впроваджують «зелені» технології, зменшуючи залежність від викопних джерел енергії; збільшують інвестиції у відновлювану енергетику, циркулярну економіку та проєкти екологічної стійкості; впроваджують ефективні механізми контролю за виконанням міжнародних екологічних угод, таких як Паризька угода; забезпечують доступність якісної освіти, охорони здоров'я та інфраструктури, зменшуючи соціальну нерівність.

У цьому сценарії технологічні прориви, такі як розвиток штучного інтелекту, зеленої енергетики та сталих моделей виробництва, сприяють збалансованому розвитку. Глобальна співпраця зміцнюється, і країни об'єднують зусилля у вирішенні екологічних проблем, зокрема боротьбі зі зміною клімату. Як наслідок, до 2030 року більшість країн успішно досягає ключових Цілей сталого розвитку (ЦСР).

Проте цей сценарій має обмежену ймовірність реалізації через значні політичні та економічні бар'єри, пов'язані з необхідністю радикальних змін у глобальній економіці та міждержавних відносинах.

Реалістичний сценарій є найбільш вірогідним і передбачає помірний прогрес у досягненні сталого розвитку. У цьому випадку: країни впроваджують екологічно орієнтовані політики, але темпи змін є повільними через обмежені ресурси та інституційні бар'єри; міжнародна співпраця посилюється, але не завжди є ефективною через розбіжності між інтересами розвинених країн і країн, що розвиваються; нерівність у доступі до ресурсів і технологій зменшується, але не повністю усувається; кліматичні зміни продовжують впливати на економіку, але адаптаційні заходи дозволяють мінімізувати їх наслідки [7].

У реалістичному сценарії зростання економіки супроводжується поступовим переходом до «зеленої» енергетики та технологій, але значна частина країн залишається залежною від викопних джерел енергії. Попри прогрес у досягненні низки ЦСР, деякі цілі, особливо ті, що стосуються бідності, нерівності та захисту екосистем, залишаються частково недосяжними. Цей сценарій може стати реальністю за умови збереження поточних темпів розвитку, поступового вдосконалення державного регулювання та часткової інтеграції міжнародного досвіду.

Песимістичний сценарій розглядає ситуацію, коли країни не зможуть впоратися з ключовими викликами, пов'язаними зі сталим розвитком. У цьому випадку: глобальне потепління перевищує критичний рівень у +2°C, спричиняючи незворотні кліматичні зміни; природні ресурси виснажуються швидкими темпами, що загрожує продовольчій безпеці та посилює конкуренцію за доступ до води, землі та енергії; соціальна нерівність поглиблюється, зростає кількість конфліктів, викликаних економічними кризами та міграцією; національні уряди втрачають здатність ефективно контролювати ситуацію через брак ресурсів, політичну нестабільність та слабкі інституції [8; 9].

У цьому сценарії міжнародна співпраця слабшає, а країни концентруються на короткострокових національних інтересах, ігноруючи глобальні виклики. Як наслідок, цілі сталого розвитку не досягаються, що призводить до екологічної катастрофи та соціальних потрясінь.

Песимістичний сценарій можливий у разі відсутності ефективних реформ, слабкості інституційної бази та посилення геополітичних конфліктів.

Три сценарії розвитку – оптимістичний, реалістичний і песимістичний – демонструють різні траєкторії майбутнього в контексті сталого розвитку. Найбільш бажаним є оптимістичний сценарій, який передбачає досягнення збалансованого розвитку через активні дії на глобальному, національному та місцевому рівнях. Реалістичний сценарій є компромісним і ймовірним, адже враховує

поточні виклики та обмеження. Песимістичний сценарій, хоча і менш вірогідний, є серйозним застереженням щодо можливих наслідків відсутності системного підходу до сталого розвитку.

Для запобігання найгіршому сценарію та досягнення максимальної реалізації потенціалу сталого розвитку необхідні посилення міжнародної співпраці, інвестиції в інновації, вдосконалення державного регулювання та залучення всіх секторів суспільства до вирішення глобальних викликів.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У сучасних умовах глобалізації державне регулювання сталого розвитку стає одним із найважливіших напрямів забезпечення збалансованого розвитку економіки, суспільства та довкілля. Аналіз проблем і перспектив вдосконалення цього процесу свідчить, що ключовими викликами залишаються економічна залежність від зовнішніх ринків, недостатнє фінансування екологічних та соціальних ініціатив, деградація природних ресурсів, а також соціальна нерівність, що посилюється через вплив глобалізаційних процесів. Економічні виклики вимагають створення сприятливих умов для інвестицій у «зелені» технології, розвитку відновлюваної енергетики та циркулярної економіки. Соціальні аспекти сталого розвитку можуть бути покращені через зменшення нерівності, залучення громадян до прийняття управлінських рішень та популяризацію принципів сталого споживання. Для подолання екологічних проблем необхідне впровадження жорстких стандартів у сфері екологічної політики, посилення контролю за використанням природних ресурсів та посилення міжнародної співпраці у боротьбі зі змінами клімату. Перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку ми вбачаємо у гармонізації національних стратегій із міжнародними стандартами, цифровізації управлінських процесів, реформуванні законодавчої бази, впровадженні податкових стимулів для бізнесу, а також у реалізації освітніх та інформаційних програм, що сприятимуть підвищенню рівня екологічної та соціальної обізнаності населення. Досягнення цілей сталого розвитку вимагає системного підходу, який враховує взаємозв'язок економічних, соціальних та екологічних факторів. Важливим є формування ефективної державної політики, що спиратиметься на інновації, наукові дослідження та міжнародний досвід. Лише інтеграція зусиль усіх зацікавлених сторін – держави, бізнесу, громадянського суспільства та міжнародних організацій – дозволить створити умови для сталого розвитку та забезпечення гармонійного співіснування людини з природою в довгостроковій перспективі. Таким чином, вдосконалення державного регулювання сталого розвитку є не тільки нагальною потребою, але й стратегічним завданням, реалізація якого є запорукою благополуччя сучасного та майбутніх поколінь.

Література.

1. Брижань І. А. Умови та чинники переходу України до моделі сталого розвитку. *Вісник Полтавської державної аграрної академії*. 2013. Вип. 1. С. 128–133.
2. Васильєва О. І. Концептуальні засади сталого розвитку територіальних громад. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 8. С. 74–78.
3. Кожухова Т. В. Формування та трансформація глобальної системи фінансування сталого розвитку: монографія. Кривий Ріг: Вид. ФОП Чернявський Д. О., 2017. 336 с.
4. Кудріна О. Ю., Семеніхіна О. В., Кіндзерський Ю. В. та ін. Детермінанти сталого розвитку економіки: монографія / Ін-т екон.-прав. досл. НАН України. Київ, 2019. 264 с.
5. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України від 30.09.2019 № 722/2019, поточна редакція від 30.09.2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>.
6. Чоловська Н. Глобальна самоорганізація людства на засадах сталого розвитку. *Вісник Львівського університету. Серія філософські науки*. 2012. Вип. 15. С. 96–102.
7. Вовк В. Я. Формування державної фінансової політики як детермінанти сталого розвитку в умовах впливу глобалізаційних процесів. *Проблеми і перспективи економіки та управління*. 2021. №2(22). С. 168–177. URL: <http://ppeu.stu.cn.ua/article/view/219437>.
8. Nikoliiuk O., Donets L., Klevets M. Reversed forms of globalization and their impact on the system of public administration. *Food Industry Economics*. 2020. Vol.12, Issue 1. P. 95-100.
9. Mudrak, R., Lagodiienko, V., Lagodiienko, N., Rybchak, V. Food affordability and economic growth. *TEM Journal*, 2020, Vol.9, Issue 4, № 4. pp. 1159-1168. DOI:10.18421/TEM94-32.

References.

1. Brizhan, I. A. (2013). «Conditions and factors of Ukraine's transition to the sustainable development model». *Visnyk Poltavskoi derzhavnoi ahrarnoi akademii*, No. 1, Pp. 128–133.
2. Vasylieva, O. I. (2018). «Conceptual foundations of sustainable development of territorial communities». *Investytsii: praktyka ta dosvid*, No. 8, Pp. 74–78.
3. Kozhukhova, T. V. (2017). *Formuvannia ta transformatsiia hlobalnoi systemy finansuvannia staloho rozvytku* [Formation and transformation of the global system of sustainable development financing]. Kryvyi Rih: Vyd. FOP Cherniavskiyi D. O.
4. Kudrina, O. Yu., Semenikhina, O. V., Kindzerskyi, Yu. V., et al. (2019). *Determinanty staloho rozvytku ekonomiky* [Determinants of sustainable economic development]. Instytut ekonomiko-pravovykh doslidzhen NAN Ukrainy. Kyiv.
5. Pro Tsili staloho rozvytku Ukrainy na period do 2030 roku [On the Sustainable Development Goals of Ukraine for the period until 2030]: Ukaz Prezydenta Ukrainy vid 30.09.2019 No. 722/2019, potochna redaktsiia vid 30.09.2019. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019#Text>.
6. Cholovska, N. (2012). «Global self-organization of humanity on the principles of sustainable development». *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriia filosofski nauky*, No. 15, Pp. 96–102.
7. Vovk, V. Ya. (2021). «Formation of state financial policy as a determinant of sustainable development under the influence of globalization processes». *Problemy i perspektyvy ekonomiky ta upravlinnia*, No. 2(22), Pp. 168–177. Available at: <http://ppeu.stu.cn.ua/article/view/219437>.
8. Nikoliiuk, O., Donets, L., & Klevets, M. (2020). Reversed forms of globalization and their impact on the system of public administration. *Food Industry Economics*, Vol. 12, Issue 1, Pp. 95-100.
9. Mudrak, R., Lagodiienko, V., Lagodiienko, N., & Rybchak, V. (2020). Food affordability and economic growth. *TEM Journal*, Vol. 9, Issue 4, Pp. 1159-1168. DOI: <https://doi.org/10.18421/TEM94-32>.

Abstract.

Nikoliuk O., Bendasiuk O., Demchenko A., Denysiuk T. *Problems and prospects of improving state regulation of sustainable development in the conditions of globalization.*

The article examines current problems and prospects for improving state regulation of sustainable development in the context of modern globalization processes. Globalization, which covers the economic, social and environmental spheres, on the one hand, opens up new opportunities for countries through international cooperation, exchange of technologies, access to new markets and innovations. On the other hand, it exacerbates several challenges, such as the uneven distribution of resources, increased environmental threats, the dependence of national economies on external markets, growing inequality in society and excessive depletion of natural resources. The study analyzes key economic, environmental and social barriers that hinder the effectiveness of implementing sustainable development policies. In particular, the problem of insufficient financing of innovations in the field of the "green" economy, unbalanced priority of economic growth over environmental sustainability, as well as low coordination between states in solving global problems, such as climate change and environmental degradation, is considered. Particular attention is paid to the prospects for improving state regulation using a systemic approach. The article proposes tools to increase the effectiveness of state policy, including tax incentives for enterprises that implement environmental innovations, increasing investments in renewable energy, reforming the regulatory framework considering international standards, as well as the development of digital tools for monitoring the implementation of environmental programs. The authors emphasize the importance of increasing the role of international cooperation, exchanging experience between countries, creating unified platforms for the development and implementation of sustainable development policies. The importance of educational and information campaigns to popularize the principles of environmentally responsible behavior and sustainable consumption among the population is also emphasized. It is determined that only harmonious interaction between economic, social and environmental aspects can ensure long-term balanced development. Thus, the proposed recommendations are aimed at forming an effective state mechanism that will allow countries to adapt to the challenges of globalization and contribute to achieving sustainable development goals at the national and global levels.

Keywords: sustainable development, government regulation, globalization, environmental policy, economic growth, climate change, "green" economy, social inequality, international cooperation, innovation, resource efficiency, renewable energy.

Стаття надійшла до редакції 15.08.2024 р.

Бібліографічний опис статті:

Ніколюк О. В., Бендасюк О. О., Демченко А. М., Денісюк Т. Проблеми та перспективи вдосконалення державного регулювання сталого розвитку в умовах глобалізації. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2024. № 5. С. 114-118.

Nikoliuk O., Bendasiuk O., Demchenko A., Denysiuk T. *Problems and prospects of improving state regulation of sustainable development in the conditions of globalization. Actual problems of innovative economy and law*. 2024. No. 5, pp. 114-118.

